

ØNSKEØEN

Piratbugten

Fakkelbjerget

Drømmehaven

Dødningeklippen

Havfruelagunen

Kapitel 1

Gabbi Vasquez skyndte sig op ad trappen til sit værelse. Hun var ved at sprænges over nyheden! En brusende og boblende nyhed, som hun bare måtte fortælle til nogen!

Gabbi styrtede hen til klædeskabet inde på sit værelse. Hun rev døren til skabet op og skreg: "Gæt, hvad jeg skal!"

Hun trådte ind i skabet og lukkede døren bag sig. Der var meget mørkt i skabet, men det var et rart mørke. Den søde

duft af appelsinblomster ramte hende, og hun kunne høre lyden af klukkende vand.

Gabbi gik fremad. Snart så hun lys, og øjeblikket efter trådte hun ud i solskinnet i Drømmehaven.

Hop-to-tre. Gabbi sprang fra sten til sten og krydsede Sølvstrømmen. På den modsatte bred pressede hun sig ind mellem to vilde rosenbuske. En torn hængte sig fast i hendes ene fe-vinge. Gabbi tjekkede, om den havde revet hul i stoffet, og så løb hun videre, hurtigt og snublende.

Da hun kom over den lille bakketop, kunne hun se Stamtræet – det store ahorntræ, hvor Ønskeøens feer boede og arbejdede. Feernes gyldne skær glødede inde mellem træets blade. Det så ud, som om trækronen var fuld af stjerner.

"Klokkeblomst! Prilla! Alle sammen! Jeg skal fortælle jer noget!" råbte Gabbi og løb hen mod træet.

Oppe på en højsiddende gren kiggede kunstfeen Bess op fra sit maleri. Klappede-feen Prilla blev vækket af sin lur i en magnolie-blomst, og pot og pande-feen Klokkeblomst stak hovedet ud af den tekedel, der var hendes værksted. Havefeen Rosetta satte sin lille vandkande fra sig. Og Vanilla, en bagefe, klappede med af hænderne. De fløj alle sammen ned i den lille gård foran Stamtræet.

"Hvad sker der?" spurgte Prilla, da Gabbi kom løbende mod dem, helt forpustet.

Gabbi hoppede op og ned af bar iver. "Der skal være bryllup!" erklærede hun. "Og jeg er stjernen!"

"Et bryllup!" hvinede Vanilla og knugede sit forklæde. "Hvorfor er der ingen, der har fortalt mig det? Jeg har overhovedet ikke bagt!"

"Ikke her, din tumpe," sagde Gabbi. "Derhjemme. Vores babysitter, Julia, hun skal giftes, og jeg skal være brudepige!"

"Er det ligesom at være en blomsterfe?" spurgte Rosetta.

"Det kan man godt sige," sagde Gabbi. "Det er mig, der står for al blomstermagien. Og jeg skal have denne her kjole på." Hun snurrede rundt, så feerne kunne beundre hendes spritnye, pink brudepige-kjole.

"Den er vidunderlig!" udbrød Rosetta, som elskede kjoler af enhver slags.

"Og jeg har også denne her kurv." Gabbi løftede den lille kurv. Et smukt

bånd var bundet i en stor sløjfe om håndtaget. "Og så skal jeg kaste rosenblade. Sådan ..." Gabbi lod, som om hun tog en håndfuld rosenblade og kastede dem op i luften.

"Hm." Rosetta rynkede brynene.

Gabbi stoppede. "Hvad er der galt?"

"Ville det ikke være bedre at øve sig med nogle *rigtige* blomsterblade?" foreslog Rosetta. Hun plukkede en håndfuld bellis i nærheden og dryssede dem ned i Gabbis kurv.

Gabbi kastede en håndfuld bellis op i luften. De faldt straks til jorden.

"Altså det er da ikke særlig interessant," sagde Klokkeblomst.

"Ville det ikke være bedre, hvis blomsterne svævede rundt et øjeblik?" sagde Bess. Hun stak hånden ned i

Gabbis kurv, og så kastede hun en håndfuld blomster op i luften. De dansede som snefnug i luften.

Gabbi gispede. "Hvordan gjorde du det?"

"Det er let. Man skal bare bruge en lille smule fe-magi." Bess rystede sine vinger over kurven. Et brus af fe-støv dryssede ned over blomsterne. "Prøv nu."

Denne gang sprang blomsterne nærmest op fra Gabbis hånd. De flagede rundt i luften, før de faldt til jorden.

Ferne nikkede og smilede.

"Sådan!"

"Meget bedre!"

"Smukt!"

Gabbi grinede og kastede en ny håndfuld, så hun kunne se blomster-

bladene danse i luften. "Må jeg godt få noget fe-støv, som jeg kan tage med til brylluppet i morgen? Må jeg?"

"Ja, hvorfor ikke," sagde Klokkeblomst. Hun sprang af sted og kom kort efter tilbage med et lille fingerbøl. Fingerbølet havde fået hank og et lille fint låg i sølv. "Det har jeg selv lavet," sagde Klokkeblomst stolt. "Så spilder du ikke et eneste støvfug."

Gabbi tittede ned i fingerbølet. Fe-støvet glimtede dernede. "Tak," sagde hun og stoppede fingerbølet ned i kjolelommen.

"Jeg har hørt om bryllupper, men jeg har aldrig set et," sagde Prilla. Hun kom i klunternes verden – eller menneskenes – oftere end de fleste andre feer. "Hvordan er det?"

"Et bryllup er, når to mennesker bliver gift," fortalte Gabbi. "Så siger de, at de elsker hinanden. Og så giver de hinanden ringe, og så klapper alle. Og så ..." Her slap Gabbis viden om bryllupper op, men det stoppede hende ikke. "... Og så svæver de bort på en sky og lever lykkeligt til deres dages ende!"

"Uha, det lyder dramatisk!" sagde Bess og nikkede spændt.

"Får man også noget at spise til brylluppet?" spurgte Vanilla.

"Ja! Rigtig fornem mad, pølsehorn og den slags, og en kage, der er SÅ stor!" Gabbi rakte armene så højt op, hun kunne. Det, syntes feerne, var en stor kage. Meget stor.

"Jøsses!" udbrød Vanilla.

"Er der musik og dans?" spurgte

Klokkeblomst. "Man danser altid til fe-baller."

Gabbi anede ikke, om der blev danset til et bryllup. Men det spørgsmål klarede hendes fantasi. "Alle danser! Og der er sommerfugle over det hele! Og et chokolade-vandfald!" Gabbi snurrede rundt på tå-spidserne, helt fortryllet af sin egen forestilling om et bryllup.

Prillas fregnede ansigt fik et drømmende udtryk. "Hvor lyder det vidunderligt. Jeg ville ønske, jeg kunne se det."

"Du kan komme med!" sagde Gabbi.

"Gabbi!" lød en stemme. "Gabbi!" Råbet kom fra Sølvstrømmen.

Alle vendte sig, da Gabbis storesøster,

Mia, dukkede op. I samme øjeblik hun fik øje på Gabbi, blev Mias ansigt mørkt.

"Å-åh," mumlede Gabbi.

"Jeg vidste det!" Mia trampede hen til Gabbi. "Du må ikke tage herhen alene. Det ved du godt, Gabbi! Har du glemt, hvad der skete sidste gang?"

Det havde Gabbi ikke. Hun var taget til Ønskeøen alene og var blevet fanget der. Det var, fordi hullet mellem de to verdner pludselig var blev lukket. Midlertidigt i hvert fald. Bagefter havde Gabbi, Mia og deres venner, Klara og Line, lavet en regel: De skulle altid tage til Ønskeøen sammen. Den regel havde Gabbi glemt, midt i sin eufori.

"Det var bare et lille øjeblik," sagde hun. "Jeg ville være taget tilbage med det samme."

"Hun fortalte os om brylluppet," sagde Prilla og forsøgte at være hjælpsom.

Mia rullede med øjnene. "Gabbi har ikke snakket om andet hele ugen. Men det *er* altså også spændende," tilføjede hun så. "Det er vores første bryllup - nogensinde."

"Men jeg er den eneste, der er brudepige," sagde Gabbi stolt.

"Det er bare, fordi du er den mindste. Brudepiger skal være små. Jeg ved ikke hvorfor," sagde Mia. Der kom en lille rynke mellem hendes øjenbryn, men den forsvandt igen. "Jeg ville ønske, vi kunne blive," sagde hun til feerne. "Men Gabbi skal i bad, og mor leder efter hende. Men vi kommer snart tilbage. Helt sikkert!"

Mia tog Gabbi i hånden og gik tilbage

mod passagen, der førte til deres verden. "Du er bare for meget!" hviskede hun til Gabbi. "Vi har kun én regel om Ønskeøen, og den har du allerede brudt. Og du fik også mig til at bryde den. Hvad skal vi nu sige til Klara og Line?"

"Behøver vi at sige noget?" sagde Gabbi hurtigt. Hun var ked af, at hun havde glemmt den der regel. Og hun ville være rigtig ked af det, hvis Klara og Line blev sure. "Du siger ikke noget til dem, vel?"

"Hm," sagde Mia.

De var næsten nået hen til Sølvstrømmen, da Gabbi stoppede brat op og rev Mias arm bagud. "Åh, det var jeg lige ved at glemme!" udbrød hun. "Jeg bliver nødt til at fortælle feerne, hvordan de kommer til brylluppet."

Gabbi var allerede på vej tilbage til

Stamtræet, men Mia stoppede hende. "Feerne kan ikke komme til brylluppet," sagde hun.

"Jamen de skal da se mig som brudepige," hylede Gabbi.

"Der kommer en hel masse mennesker til brylluppet i morgen," sagde Mia. "Hvad nu, hvis nogen ser dem? Ingen må kende til Drømmehaven. Det er vores hemmelighed."

Mia slap Gabbis hånd, da de gik over Sølvstrømmen på træde-stenene. Men for foden af det hule figentræ stoppede Mia op. Hun satte sig på hug foran Gabbi og kiggede hende i øjnene. "Du må ikke sige et ord om feer eller magi i morgen, okay?"

Gabbi kiggede ind i sin søsters brune øjne. "Okay," sagde hun. "Det lover jeg."

*

Da pigerne var gået, fortsatte feerne med deres arbejde. Rosetta fløj hen for at vande liljer. Klokkeblomst gik tilbage til sit værksted. Vanilla var blevet så inspireret af Gabbis beskrivelser, at hun skyndte sig mod køkkenet. Hun ville lave en bryllupskage med syv lag! Bess fløj tilbage til sit tændstikstaffeli. Hun havde arbejdet på et billede af et edderkoppespind med dugdråber. Dråberne glinsede, runde og buttede. De var lige ved at trille ned ad lærredet!

Bess havde været meget stolt af sit billede. Men nu syntes hun pludselig, at det så kedeligt ud. *Så almindeligt*, tænkte hun. *Så fe-agtigt.*

Bess tænkte på Gabbis beskrivelser af brylluppet. "Se, *det* ville være et spændende maleri!" tænkte hun.

"Hvad er det?" spurgte Prilla, da hun fløj forbi.

"Jeg stod bare og tænkte på Gabbis bryllup," sagde Bess.

"Ej, det er sjovt. Det gjorde jeg også," sagde Prilla.

"Måske kunne jeg lave et billede af det," sagde Bess.

"Åh, Bess, det skulle du tage at gøre! Det ville næsten være ligesom at være der!" sagde Prilla. Bess' malerier var magiske på den måde.

Bess greb blyanten, hun havde stukket bag øret. Hun begyndte at lave en skitse på et lille stykke birkebark. Hun tegnede to klunter. De var lige så store som palmetræer. For Bess var alle klunter kæmpestore. Men hun kunne ikke rigtig forestille sig resten.

"Hvad er deres tøj lavet af? Altså klunternes?" spurgte Bess. "En fe-kjole er jo syet af kronblade fra liljer eller måske roser. Men en klunte er alt for stor til den slags tøj."

"Jeg ved det ikke," svarede Prilla. "Jeg

har aldrig tænkt over, hvor klunter får deres tøj fra.”

”Hvad bruger klunter overhovedet blomster til?” spurgte Bess. ”De er jo alt for store til at tage sig et hvil i en magnolie-blomst, når de bliver trætte af at danse. Og hvordan danser de overhovedet uden vinger? Deres fødder slipper jo aldrig jorden! Det kan man da ikke kalde at danse, kan man?”

”Nej, de må se lidt fjollede ud,” nikkede Prilla.

Bess kiggede på sin skitse med rynkede bryn. ”Du er heldig, Prilla,” sagde hun. ”Du kan bare blinke dig selv til klunteland og se brylluppet.” Prilla havde en særlig evne, så hun bare kunne rejse til klunternes verden ved at blinke med øjet. Hun var den eneste

fe i Drømmehaven, der havde det talent.

”Ja, det kunne jeg vel,” sagde Prilla. ”Men vi er jo ikke blevet inviteret ... sådan rigtigt.”

”Nå nej,” sagde Bess.

”Men du kunne da også tage til brylluppet,” sagde Prilla. ”Du kunne flyve gennem hullet i det gamle figentræ – passagen til pigernes verden.”

”Ja, det kunne jeg jo,” sagde Bess. ”Men som du sagde: Vi er jo ikke blevet inviteret. Og i øvrigt ville jeg ikke vide, hvor jeg skulle flyve hen, når jeg først var der.”

”Nej, det er rigtigt,” sagde Prilla.

De to feer var tavse et øjeblik. De tænkte.

”Men det *ville* altså være sjovt at være

en flue på væggen, ville det ikke?" mumlede Bess så. "Bare at se brylluppet, uden at nogen vidste, at vi var der."

Prilla svarede et eller andet, men Bess hørte det ikke. Hun stirrede i retning af Sølvstrømmen – og det gamle figentræ.

Kapitel 2

Næste morgen stod Gabbi i døren til sit værelse. Hendes pink, blomstrede kjole var lynet op og knappet. Hendes hår var redt. Sko-remmene var spændt, og hendes vinger sad helt lige. Gabbi var klar til sin store dag. Men hvor var de andre?

Gabbi trippede på tåspidser over gangen til Mias værelse og kiggede ind. Mia stod foran spejlet og redte sit lange hår. Line sad på sengekanten, og Klara pillede nervøst ved sit skørt.